

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 czerwca 2015 r.,
sprawy **A. B.**
skazanego z art. 280 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 23 września 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 kwietnia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adwokat J. K. Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. obciążyć skazanego A.B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 23 września 2014r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 17 kwietnia 2014r., w ten sposób, że uznał A. B. za winnego tego, że w dniu 11 marca 2012r. w G., działając wspólnie z G. J. i A. B., stosując przemoc fizyczną wobec W. Z.,

poprzez kopanie i bicie pięściami po plecach, brzuchu i głowie, zabrał mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy Nokia o wartości 450 zł oraz srebrny łańcuszek o wartości 250 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 280§1 kk i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Obniżył do 350 zł kwotę zasądzoną solidarnie z pozostałymi oskarżonymi na rzecz pokrzywdzonego w uwzględnieniu powództwa cywilnego. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od prawomocnego wyroku obrońca skazanego złożyła kasację. Podniosła w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa mogącego mieć wpływ na treść tego wyroku, a w szczególności:

1. art. 5§2 kpk przez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd pierwszej instancji, dotyczącego niedającej się usunąć wątpliwości co do tego, czy A. B. działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi i dopuścił się popełnienia czynu z art. 280§1 kk;
2. prawa materialnego, a to art. 280§1 kk, polegającego na bezzasadnym zakwalifikowaniu czynu oskarżonego A. B. z tego przepisu.

Autorka kasacji zarzuciła nadto rażącą niewspółmierność kary przez niezastosowanie nadzwyczajnego jej złagodzenia na podstawie art. 60§1 kk w stosunku do osoby młodocianej, mimo że przemawiają za tym względy wychowawcze.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, a także wyroku Sądu pierwszej instancji i o uniewinnienie A. B., przy uznaniu skazania za oczywiście niesłuszne.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej złożył wniosek o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył:

Nie ma podstaw do uwzględnienia kasacji w jakimkolwiek stopniu. Pierwszy z zarzutów nie znajduje żadnego wsparcia w przesłankach rozstrzygania w sprawie. Skarżąca utrzymuje, że Sąd odwoławczy przeszedł do porządku nad uchybieniem obarczającym wyrok Sądu Rejonowego, polegającym na tym, iż przypisano oskarżonemu dokonanie rozboju na osobie W. Z., mimo wątpliwości w tym względzie, których nie udało się usunąć. Należy w związku z tym zauważyć, że

Sąd Rejonowy, co wynika z uzasadnienia wyroku, poczynił w sposób kategoryczny ustalenia faktyczne, z których wynika, iż A. B. brał czynny udział w pobiciu i ograbieniu pokrzywdzonego. Nie miał co do tego żadnych wątpliwości. A skoro tak, to w wyroku nie tylko nie naruszono przepisu art. 5§2 kpk, ale nie było takiej możliwości, gdyż Sąd Rejonowy w ogóle nie wskazał na wątpliwości co do współudziału oskarżonego w popełnieniu zarzucanego czynu. Zdumiewające jest więc wysunięcie zarzutu tej treści w kasacji, zwłaszcza że w apelacji obrońca go nie podnosiła, a wysunęła tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W tym stanie rzeczy zarzut obrazy art. 5§2 kpk, który miałby obarczać wyrok Sądu Okręgowego, jawi się jako niezrozumiały i wręcz bezprzedmiotowy. Sąd ten, kontrolując wyrok Sądu pierwszej instancji, nie zmienił ustaleń co do przebiegu zajścia, nie stwierdził, że ma wątpliwości co do trafności przyjęcia, iż A. B. brał udział w popełnieniu przypisanego mu czynu. Tym samym Sąd Okręgowy nie miał nawet sposobności, by uchybić wskazanemu przepisowi przez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Zarzut drugi, wskazujący na obrazę art. 280§1 kk przez zakwalifikowanie czynu A. B. z tego przepisu jest również rażąco bezzasadny. Wszak ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd *meriti* obligowały do przyjęcia takiej kwalifikacji prawnej. W tej sytuacji to właśnie odstępianie od subsumcji ustaleń pod znamiona przestępstwa z art. 280§1 kk oznaczałoby naruszenie tego przepisu. Co prawda, z uzasadnienia kasacji wynika, że skarżąca kwestionuje trafność ustalonych w wyroku faktów, ale zarzut błędu w ustaleniach nie należy do ustawowych podstaw tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia i nie podlega rozpoznaniu (art. 523§1 kpk).

Ostatni z zarzutów, wytykający rażącą niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu nie jest zarzutem o charakterze kasacyjnym i jako taki również nie mógł być rozpoznawany.

Z wszystkich tych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną (art. 535§3 kpk).

O obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art. 518 kpk, a o zasądzeniu

wynagrodzenia na rzecz obrońcy za sporządzenie kasacji – z mocy art. 29 ust. ustawy z 16 maja 1982r. Prawo o advokaturze.